

Митрополит Методије уручио орден Светог Георгија новинару Владимиру Вуковићу

У Патријаршијском двору у Београду данас је одржана пригодна свечаност на којој је Његово Високопреосвештенство Митрополит будимљанско-никшићки г. Методије одликовао г. Владимира Вуковића медаљом Светог великомученика и победоносца Георгија првог степена за, како се наводи у повељи одликовања, показану љубав према Светој Мајци Српској Православној Цркви и сведочење Истине као једне од највећих вредности и добара које појединац може оставити својој заједници.

Уручујући највише одликовање Епархије будимљанско-никшићке угледном српском новинару и публицисти, Високопреосвећени Митрополит г. Методије је поручио:

– Свака заједница, која жели да остане достојна свог имена, дужна је да препозна и јавно потврди оне вредности на којима почива њен духовни и морални поредак. Орден Светог Георгија који се данас додељује новинару и публицисти Владимиру Вуковићу није признање за успех по мерилима овог света, већ признање за његово часно и доследно опредељење које је темељ сваког слободног и одговорног друштва – верност истини.

У хришћанском предању човек је позван да служи Истини. Христос не каже: „Ја вам доносим истину“, него вели: „Ја сам Пут, Истина и Живот.“ Истина није власништво ниједног човека, она није средство којим се служимо да бисмо потврдили себе и које користимо по потреби у одређене сврхе, а понајмање је оружје којим побеђујемо друге. Истина, на коју смо сви позвани, јесте мера човека. Није човек мера, а понајмање је мера истине.

Из таквог схватања произлази и хришћанско разумевање сведочења. Сведок није онај који тврди да је непогрешив, сведок је онај који остаје веран истини и онда када таква верност захтева личну жртву. Управо зато је у језику ране Цркве реч сведок временом постала и назив за мученика. Не зато што је страдање циљ хришћанског живота, већ зато што је бити истрајан у истини у палом свету одувек значило примити рану. И та је жива рана орден, живо сведочанство да у човеку светли истинољубиви дух који је кроз векове красио хришћанске витезове – од Светог Ђорђа и Светог кнеза Лазара до Светих српских новомученика.

У свету који често бира широки пут привида и удобне лажи, наш брат Владимир је изабрао уску стазу, понео је свој крст правде ради, испунивши једну од најтежих и најузвишенијих заповести – постао је сведок Истине. Примио је ударце, клевете и прогон, али је сачувао оно најдрагоценије: образ пред људима и душу пред Богом. Он није јуришао мачем на куле и градове, већ пером на широко распрострањене бедеме обмане која прети да обурва у вечни погибао народ српски. И када говоримо о витешком духу овог сведока Истине ми не говоримо о земаљској слави, нити о оружју које се скује људском руком, већ говоримо о истинском, хришћанском витештву које је описао Свети апостол Павле – о опасивању бедара истином и облачењу у оклоп правде.

Историја људске цивилизације изнова и изнова потврђује да је однос према Истини једно од темељних моралних питања сваког времена. Савремени свет препознаје то у личностима као што су Џулијан Асанж и Едвард Сноуден и помиње их данас с разлогом. Они су ушли у арену са системским злом управо кроз свесно прихватање сопственог „распећа“ како би човечанство добило шансу за буђење. Симболика њихове борбе је христолика и лежи у модерном миту о појединцу који жртвује сопствени живот ради спасења колективне свести човечанства и њиховог личног избора да се истина не прода или злоупотреби, већ да се бесплатно и трајно поклони целом свету.

Свако друштво може напредовати у науци, технологији или економији, али без људи који су спремни да истину ставе испред сопственог интереса оно постепено губи свој морални темељ. Поверење међу људима, поверење у установе и могућност праведног поретка почивају управо на уверењу да постоје личности које неће променити свој исказ онда када то од њих затраже сила, корист или страх. Због тога је сведочење истине једно од највећих јавних добара које један појединац може оставити својој заједници.

Овим часним орденом Светог Георгија првог степена, који данас додељујемо Владимиру Вуковићу, потврђујемо начело да истина остаје вредност која не сме бити подређена интересу, ма колико тај интерес био моћан или привремено успешан. Зато овај орден није само признање једном човеку, она је и сведочанство о вредностима заједнице која орден додељује. Овим чином и ми исповедамо да истина није вредна зато што побеђује, она побеђује зато што је истина.

Историја је много пута показала да су многе силе свог времена изгледале непобедиве, али је показала и нешто друго, да ниједна пролазна моћ није успела да трајно надвлада истину. За хришћанина то није историјски оптимизам, него израз вере. Истина није идеја која се мења са временом, нити закључак који зависи од већине. Она је Личност и Онај који је рекао: „Ја сам Пут, Истина и Живот“ остаје коначно мерило сваког човека, сваке власти и сваке историје.

Злодух лажи који данас привидно тријумфује и господари светом подсећа на тмину која је обузела земљу на Велики петак. У тим тренуцима чини се да лаж побеђује, да је Правда затрta и да је мрак вечан, али историја спасења нас учи да иза сваког Великог петка долази Васкрсење и последњу реч неће имати ни победници, ни моћници, ни хроничари времена, него Господ. Неће историја судити Истини, Истина ће судити историји и где нас затекне у томе ће нам судити.

„Познаћете истину и истина ће вас ослободити“, рекао је Господ. Што је човек ближи Христу, то је слободнији, јер је Христос Истина која ослобађа. Ту слободу не даје свет, нити је свет може одузети. То је слобода од робовања лажи, греху и заблудама, слобода да човек живи у истини, љубави и верности Богу.

Драги брате, управо си ту слободу својим делом посведочио и у име свих нас који љубећи Христа љубимо слободу и истину, приносимо ти захвалност и

орден Светог Георгија, молећи се Господу да ти подари духовну снагу и закрили те својом десницом. Хвала ти што неуморно и храбро разгониш медијску таму и нека твој витешки подвиг остане уписан не само у нашим срцима, већ и у Књизи Живота. На многаја и благаја лџета!

Захваљујући на високом признању г. Владимир Вуковић је нагласио да орден Светог Георгија, који за њега представља изузетну част и дубоку обавезу, прима свестан да црквено признање човека не уздиже изнад других, већ га поставља пред строжи суд сопствене савести:

– Орден није само потврда учињеног, већ позив на још већу одговорност пред Богом, Црквом, народом и временом у којем живимо. Посебно снагу овом чину даје чињеница да је Свети великомученик Георгије заштитник дома породице Вуковић. Стога име овог ордена за мене није само велики хришћански симбол, већ део најдубљег духовног наслеђа које сам примио од својих предака. Свети Георгије нас учи да истинска победа није победа силе над слабијим, већ победа вере над страхом, савести над принудом и истине над лажима.

– Велики део свог живота сам провео у свету јавне речи. Зато знам да реч може бити средство просвећивања, сабирања и одбране људског достојанства, али и средство обмане, подела и понижења. Реч без одговорности постаје бука. Истина без љубави може постати суровост, а љубав без истине слабост. Само када су љубав и истина сједињене јавна реч престаје да буде средство личне важности и постаје истинско служење. Позвани смо да говоримо оно што сматрамо истинитим и праведним, чак и када то носи цену. Али смо дужни да то чинимо без мржње и презира, јер хришћанска истине не служи понижењу човека, већ његовом преображају – поручио је г. Вуковић и закључио:

– Ово одликовање доживљавам као признање свима са којима сам делио настојање да се сачувају српско име, српски језик, ћирилично писмо, српска култура и духовност. Припадност своје народу не значи непријатељство према друге, већ дужност да сачувамо оно што нам је поверено и да га неокрњено предамо онима који долазе после нас.

Свечаној додели високог црквеног признања присуствовали су Његова Светост Патријарх српски г. Порфирије и чланови Светог Архијерејског

Синода Српске Православне Цркве: високопреосвећена господа митрополити бачки Иринеј, шумадијски Јован и тимочки Иларион.

spc.rs